

Andrea Camilleri
Mort mar endins

Traducció de Pau Vidal

ANDREA CAMILLERI

Mort mar endins

i altres casos del jove Montalbano

Traducció de Pau Vidal

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Morte in mare aperto*
© 2014 Sellerio Editore, Palermo

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2016

© de la traducció: Pau Vidal Gavilán, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.edicions62.cat
info@edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Imprès a CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.801-2016
ISBN: 978-84-297-7556-3

ÍNDEX

LA CAMBRA NÚMERO 2	7
DOBLE CAS	41
MORT A MAR OBERTA	75
LA NOTA ROBADA	111
LA TRANSACCIÓ	145
TAL COM VOL LA PRAXI	179
UN ALBERCOC	215
EL LLADRE HONRAT	251

U

Passaven l'estona fent-la petar a fora al porxo quan de sobte la Lívia es va despenjar amb una frase que deixà en Montalbano descollocat.

—Quan et faràs vell encara seràs pitjor que un gat d'aquells maniàtics.

—Per què ho dius? —demanà el comissari, desconcertat.

I una mica irritat també, perquè allò de fer-se vell no li feia gota de gràcia.

—Tu no te n'adones, però ets exageradament metòdic i ordenat. Si una cosa no és al seu lloc et molesta, et fa posar de mal humor.

—Què t'empatolles!

—No te n'adones, però ja et dic jo que és així. A can Calogero seus sempre a la mateixa taula. I si has d'anar a un altre restaurant, sempre en tries un a la banda de ponent.

—A ponent de què?

—Doncs de Vigata, no facis com si no sabessis de què et parlo. Montereale, Fiacca... A Montelusa o a Fela, per exemple, no hi vas mai. I en canvi de llocs que valguin la pena segur que n'hi ha. Per exemple, m'han dit que a San Vito, la marina de Montelusa, n'hi ha dos que...

- Com es diuen?
—Un L’Ancora i l’altre La Padella.
—Tu quin triaries?
—Així, intuïtivament, potser La Padella.
—Aquest vespre t’hi porto —ho liquidà el comissari.

Amb gran satisfacció d’en Montalbano, van menjar fatal. Pitjor que si els haguessin donat ranxo. El local es vantava de la seva fregitel·la de peix, però el comissari va tenir por que l’oli que feien servir no fos oli de motor perquè el peix, per comptes de sortir crocant, era estovat i regalimós. Més que fregitel·la era fritanga, allò. Com que la Lívia li va demanar perdó per la pífia, el comissari s’ho va prendre amb humor.

Havent sopat, tots dos tenien ganes de llevar-se el mal gust de boca, per això van anar a fer el got (ell un whisky, ella un gintònic) en un local arran mateix d’aigua.

De tornada cap a Vigata en Montalbano li va voler demostrar que no era tan animal de costums com deia ella i va agafar un camí diferent. Entraren al nucli urbà per la banda de dalt, des d’on es veien, a sota, el port i la mar serena, amb un grill de lluna que s’hi emmirallava.

—Que bonic, no? Baixem un moment, va —digué la Lívia.

Sortiren del cotxe i el comissari ho aprofità per fumar.

Era mitjanit passada i el ferri de Montelusa, tot il·luminat, maniobrava per sortir del port. A fil d’horitzó espurnejaven quatre llums de barques de pesca.

Just darrere d’ells, una mica separat de les altres construccions, s’alçava un edifici vell de tres plantes, en força mal estat, a l’escrostonada façana del qual uns llums de

neó deien «Hotel Panorama». El portal ja estava tancat, o sigui que als clients tocantardans els tocaria trucar al timbre.

La Lívia, extasiada per la nit clara i serena, proposà d'esperar que el ferri sortís a mar oberta abans de tornar-se'n.

—No trobes que fa pudor de cremat? —digué quan ja se'n tornaven cap al cotxe.

—Doncs sí —contestà el comissari.

I just en aquell instant es va obrir la porta de l'hotel i des de dins una veu començà a xisclar:

—Foc! Foc! Tothom fora, vinga! Tothom fora!

—Queda't aquí! —ordenà en Montalbano a la Lívia mentre es llançava en direcció als crits.

Li va semblar sentir, en alguna banda, el soroll d'un motor que engegava i sortia disparat. Però no n'acabava d'estar segur, perquè el brogit procedent de dins de l'hotel s'imposava.

Tan bon punt es trobà al rebedor, petit i estret i envaït d'un fum espès, distingí tot de flamarades altes i vives al final d'un passadís no gaire llarg. Al peu de l'escala que, sortint del rebedor, menava al pis de dalt, un home en calçotets i samarreta no parava de cridar:

—Baixeu, de pressa! Tothom fora!

En aquell moment aparegueren tres homes al cim de l'escala, uns en roba interior i altres en pijama, però tots amb la roba i les sabates a les mans, després dos més i finalment un altre, tots engegant mecàsums. L'últim, en canvi, anava vestit i duia una maleta petita a la mà. No hi havia dones, en aquell hotel.

L'home de baix de l'escala, un senyor gran, es girà per sortir i aleshores s'adonà del comissari.

—Vingui cap a fora!
—Qui és vostè?
—El propietari.
—Els clients ja hi són tots?
—Sí, sí, no en faltava cap.
—I als bombers els ha trucat?
—Sí.

De sobte se'n va anar la llum.

A fora ja s'hi havia aplegat una petita gernació de gent que cridava, tothom vestit també de qualsevol manera. Devien ser els veïns de les cases del voltant.

—Per què no marxem? —li demanà la Lívia, esporuguida.

—Ja ha sortit tothom —mirà de tranquil·litzar-la el comissari.

—Per això. És que a mi el foc em fa por.

—Ara quan sentim la sirena dels bombers marxarem —digué en Montalbano.

L'endemà al matí va anar a la feina pel camí més llarg, el que travessava la part alta del poble. Li havia vingut la curiositat, imprevista i irresistible, de saber com havia acabat la història de l'incendi. Com que els bombers havien trigat força i apagar les flames no havia estat bufar i fer ampolles, el resultat era que per dins l'edifici s'havia cremat del tot i només quedaven dempeus els murs exteriors, amb forats en comptes de finestres. Encara hi quedava algun bomber enllestint les últimes feines. Hi havien posat una cinta a tot el voltant i quatre guàrdies urbans no deixaven que els badocs s'hi acostessin. En Montalbano els mirà de gairell, odiava el nou turisme de les desgràcies,

aquella gent que corren a veure l'escenari d'un desastre o un delicte. Si per mala sort les flames haguessin mort algú segur que ara hi hauria el triple d'espectadors.

Encara se sentia pudor de cremat. Amb un terrible sentiment de desolació va tocar el dos.

Ja aparcava quan veié l'Augello que sortia corrents de comissaria.

—On vas?

—Acaba de trucar el cap de bombers, aquesta nit han hagut d'apagar un incendi que...

—Ja n'estic al corrent.

—Diu que segurament és provocat.

—Doncs quan tornis t'espero.

Va explicar a en Fazio com havia anat que ell i la Lívia es trobessin casualment davant de l'hotel al moment de l'incendi i com havia presenciat la fugida dels sis clients.

—Tu el coneixes, el propietari?

—Ja ho crec. Es diu Aurelio Ciulla, és amic de mon pare.

—I res més?

—Miri, mestre, en Ciulla en treu ben poca cosa, de l'hotel, per no dir res. Si no fos per les ajudes i subvencions de l'Ajuntament i de la Diputació, no el podria pas mantenir.

—Doncs per què no plega?

—Està a punt de fer els setanta i a l'hotel s'hi troba bé. Si el tanqués, a què es dedicaria?

—Els bombers diuen que el foc va ser provocat. Podria haver estat ell mateix?

—M'estranyaria. Pel que en sé, és una persona honra-

da, no ha tingut mai embolics amb la llei, és vidu i no empaita senyoretetes ni té vicis. Potser per desesperació...

En Mimí Augello es presentà un parell d'hores més tard. Amb un aire una mica fastiguejat.

—Dues hores malaguanyades. Al final ha resultat que el cap dels bombers, per més que s'ho mira i s'ho remira, no acaba d'estar segur que sigui provocat...

—Com que no?

—Es veu que el foc ha començat dins d'una mena de recambro gran que hi ha al final del passadís, a la planta baixa. Hi guardaven els llençols i la roba neta. Els bombers hi han trobat restes d'una ampolla de vidre que contenia benzina.

—Un còctel molotov?

—Això és el que els ha semblat.

—I tenia finestra, aquest recambro?

—Sí. I estava oberta. Però el senyor Ciulla, el propietari, els ha dit que ell sempre n'hi tenia una, d'ampolla de benzina, perquè la feia servir per netejar.

—Llavors què?

—Doncs llavors re, no hi ha explicació, perquè el curtcircuit està descartat del tot. Però el cap de bombers no ho veu clar.

En Montalbano s'ho va rumiar un moment. Després digué:

—Doncs a mi les coses que queden sense explicació m'empipen molt.

—A mi també —replicà l'Augello.

—Saps què farem? Truca al senyor Ciulla i li dius que passi per aquí aquesta tarda a les quatre.

L'Augello sortí del despatx i tornà al cap de cinc minuts.

—Diu que passarà a les sis, que primer l'han cridat els de la companyia Fides, l'assegurança.

—A quin número l'has trucat?

—Al que m'ha donat ell mateix. M'ha dit que era el de casa.

—I com és que anit dormia a l'hotel?

—I a mi què m'expliques? Ja t'ho dirà ell quan vindrà, no?

El senyor Aurelio Ciulla, vestit molt normalet, era la persona amb qui en Montalbano havia enraonat al rebedor de l'hotel mentre es cremava.

—Segui, senyor Ciulla. Ja coneix el senyor Augello i l'inspector Fazio. I a mi em va conèixer ahir nit.

—Ah, sí? Quan?

—Vaig entrar a l'hotel quan vaig sentir cridar que es calava foc, per això vostè em va veure.

—Ja em perdonarà, és que ho tinc tot molt confús.

—És comprensible. Digui'm una cosa, com és que dormia a l'hotel?

En Ciulla se'l mirà sorprès.

—Home, doncs perquè és meu!

—Sí, ja ho sé, però com que vostè ens ha donat un número de telèfon d'un pis a Vigata...

—Ah, ara l'entenc. És una cosa que faig sovint, això, comissari, i no sé gaire per què. Hi ha nits que, si fa massa calor o vés a saber per què, m'hi quedo a dormir.

—D'acord. L'hotel està assegurat?

—Per descomptat. I estic al dia dels rebuts. Però avui els de la companyia m'han trucat per dir-me que el report

que els han enviat els bombers indica que podria ser provocat i que per això ells primer s'han d'assegurar que no.

—Justament és per això que l'he fet venir. Per mirar d'entendre entre tots...

—Comissari, no hi ha gran cosa a entendre. Com que l'hotel és un mal negoci, la primera cosa que pensa tot-hom és que he estat jo qui li ha calat foc per embutxacar-me els quartos de la pòlissa.

—Convindrà amb mi que...

—De tota manera, ja els he dit als de la companyia que no és feina meva demostrar que jo no hi tinc res a veure.

—Per descomptat, és feina d'ells i nostra. Si al final això es confirmés, quant li hauria d'abonar la companyia?

—Una misèria. Prop de vint milions de lires.

—Home, una misèria tampoc.

—Però jo puc demostrar que no tenia cap interès a calar foc a l'hotel.

—Com?

—Sap qui és el senyor Curatolo, l'enginyer?

En Montalbano mirà en Fazio.

—El propietari de l'empresa de construcció més grossa de tota la província —digué en Fazio.

—La setmana passada em va trucar ell en persona. Volia saber si li vendria l'hotel. Me'n donava trenta milions. Es veu que la zona és edificable i li interessa. Què hi guanyaria, jo, provocant un incendi i jugant-me la presó? Si no s'ho creuen, truquin a l'enginyer i ja veuran si dic la veritat o no.